

**MM
XXI**

**REVISTA PLURINACIONAL
INTERNACIONALISTA ESTUDIANTIL**

REVOLUCIÓ CALENTA

Aquest treball final de semestre forma part de l'assignatura d'*Art, Tecnologia i Impressió*; es tracta d'un Fanzín o Fanzine. Un Fanzín és una publicació temàtica realitzada per i per a aficionats. Es diu que, el terme fanzine va ser encunyat l'octubre de 1940 per *Russ Chauvenet*, per a distingir als fanzines dels prozines, les revistes professionals del gènere.

Com ja s'ha comentat, un fanzín és una publicació no professional de temàtica amateur realitzada per un aficionat, és a dir, produïda per seguidors per al plaer d'uns altres que tenen els mateixos interessos, la temàtica són especialment de música, cinema, còmic, ciència-ficció, però també de política, etc. La principal avantatge és comptar amb especialistes en la seva matèria -temàtica, publicant de manera lliure i directa. El fanzine, es mostra "ahora com un bon terreny de rodatge i una immillorable plataforma de llançament a l'àmbit professional".

La meua proposta que té com a temàtica, està enfocada o és una reflexió sobre l'existencialisme, la manera com et conduïx en la vida i les eleccions que prens associat a la política i com és que a partir d'aquesta es pot canviar el decurs de la vida de les persones i de la població. I la manera que he triat per representar-ho és un **Fanzín** (Fanzine),

fet amb Word en un inici, però finalment, l'eina d'edició que faré servir serà Indesign.

Per a aquest treball he disposat d'unes 80 imatges entre fotografies, dibuixos i imatges amb tècnica de gravat i que he anat modificant per una banda i descartant per un altre fins a quedar-me amb un total de 35 imatges. El discurs que aquí trobem no és de collita pròpia i per garantir el crèdit de l'autor en comptes de proposar una bibliografia, he creat un codi QR al final de cada discurs per accedir al text sencer.

I finalment, el títol d'aquest treball la "**Revolució Calenta**", està relacionat amb una experiència de la meua infantesa a la Sud-amèrica dels vuitanta i noranta on la repressió i atemptats cap a la població civil eren constants, i quan en algun moment d'aquests esdeveniments ocorria, especialment a la nit ens quedàvem sense llum a la ciutat i a les cases; era en aquell moment quan de la no res apareixia un home vell, vestit de manera austera carregant una borsa o sarró i amb un "lamparín" cridant pel carrer - Revolució calenta! Revolució calenta!, i què oferia? Doncs, simplement fruits secs i cuits i estaven calents.

Revista Plurinacional Internacionalista Estudiantil

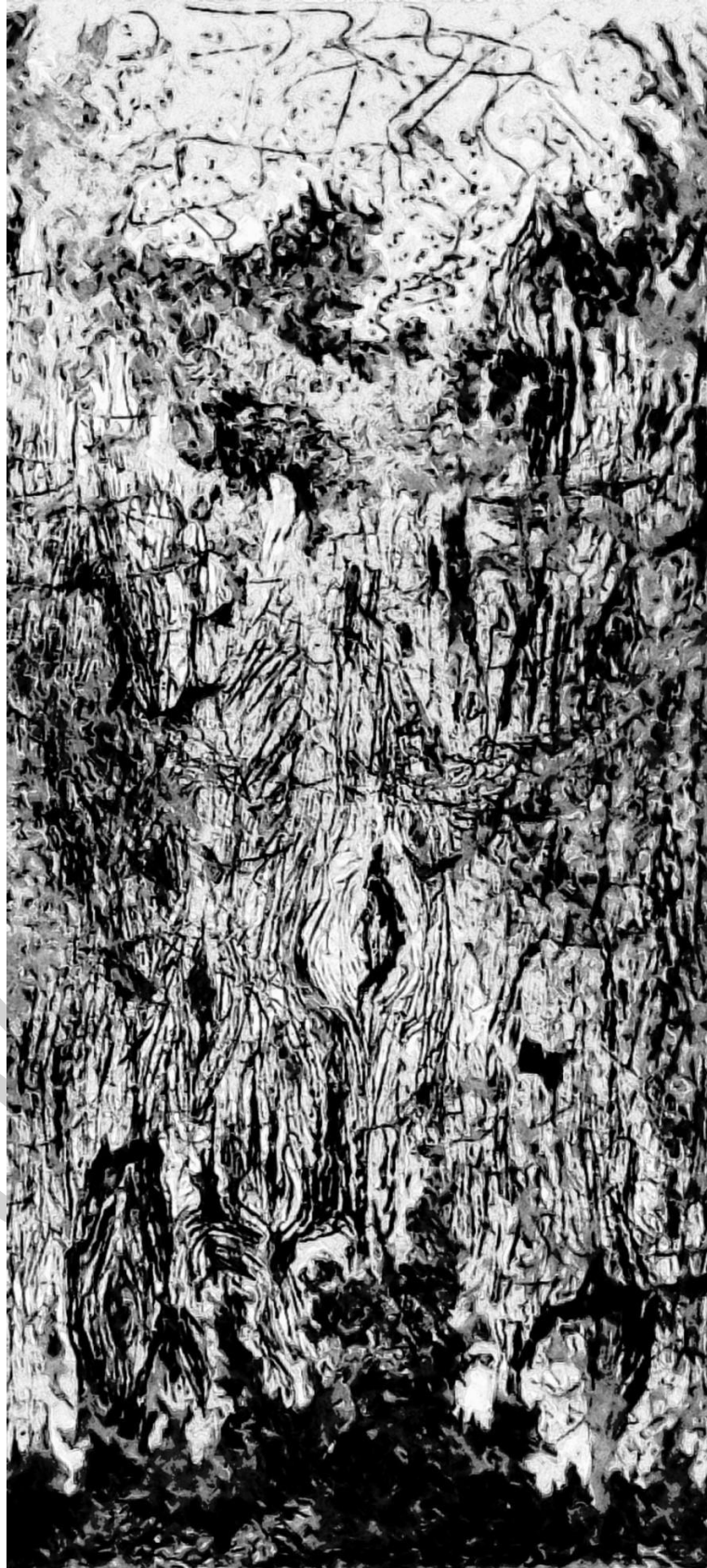
REVOLUCIÓ CALENTA

INDEX

- I. L'origen de tot: Beauvoireana**
- II. El Comandant G**
- III. El Capital**
- IV. Olof P**
- V. Lumumba**
- VI. La història m'absoldrà**

Universitat de Barcelona – Facultat de Belles Arts
Grau en Conservació-Restauració de Béns Culturals
Curs 2020 - 2021

BEAUVOIR

L'origen de tot: Beauvoireana

La filòsofa que es va avançar vint anys a la revolució sexual. Marxista convençuda, va publicar en 1949 la seva obra essencial **El Segon Sexe**, mil pàgines de tractat de tall marxista i existencialista amb una anàlisi profunda sobre la història del paper del gènere femení.

En el feminisme existencialista de Simone de Beauvoir, l'ésser humà no és una essència fixa, sinó "existència", és a dir "projecte", "transcendència", "autonomia", "llibertat". Per tant, escamotejar a un individu les possibilitats de projectar la seva vida segons ho entengui pel fet de pertànyer al "segon sexe", al sexe femení, és dominació, és injustícia.

Els seus principis han estat incorporats a les polítiques d'igualtat europees i han donat lloc als estudis feministes i de gènere de centres universitaris d'avantguarda.

«Si som iguals, serem més lliures», va escriure *Simone de Beauvoir*, mite del feminisme, banderera de l'existencialisme europeu més pur, defensora de la dona com a identitat pròpia, deslligada d'un sistema que, en l'època en la qual li va tocar viure, oprimia i relegava al «segon sexe» a la condició d'esposa, mare, filla. Sempre un paper secundari, privat de llibertats, ofegat i sense veu.

Beauvoir es va alçar com a símbol de la igualtat, donant suport a les seves teories més sòlides, que sostenien que «la dona no neix, es fa», amb un estil de vida independent, coherent amb la seva manera de veure el món. Es va convertir juntament amb Jean Paul Sartre, el seu gran company en la vida, en una icona de transparència en la parella. L'adéu a Simone de Beauvoir arribaria en 1986, quan va morir als 78 anys.

**LA PRINCIPAL PLAGA DE LA HUMANITAT
NO ÉS LA IGNORÀNCIA,
SINÓ EL REBUIG AL CONEIXEMENT**

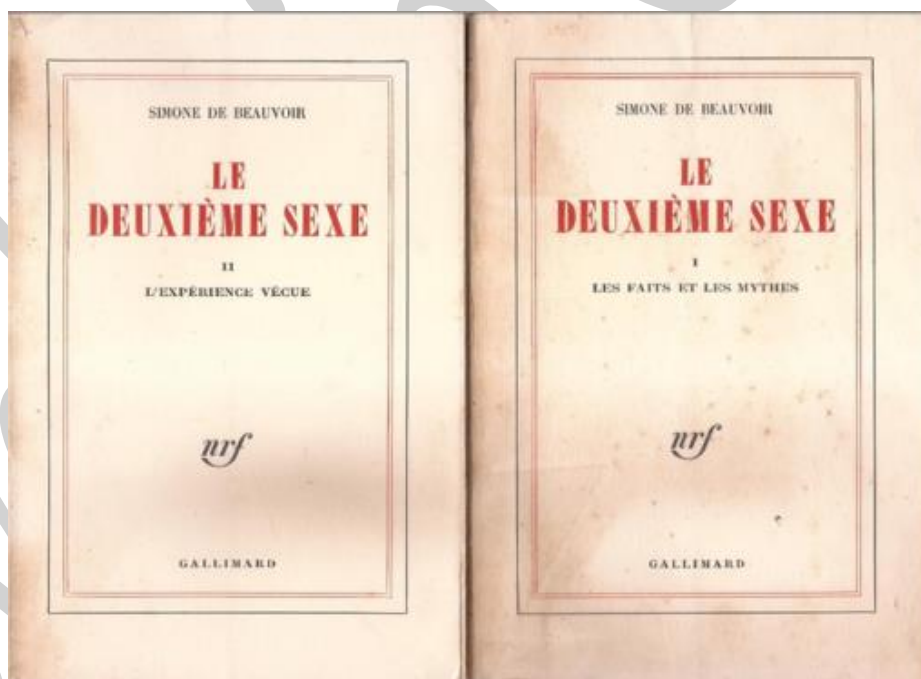

EL SEGON SEXE - LE DEUXIÈME SEXE

És una de les obres fundacionals del feminisme i utilitza els conceptes existencialistes per a indagar sobre la vida de la meitat de la humanitat. També és considerada una obra enciclopèdica, perquè aborda la identitat de les dones i la diferència sexual des dels punts de vista de la sociologia, la psicologia, la història, l'antropologia, la biologia, la reproducció i la relació afectiu-sexual.

EL FEMINISME ÉS UNA MANERA DE VIURE INDIVIDUALMENT I DE LLUITAR COL·LECTIVAMENT

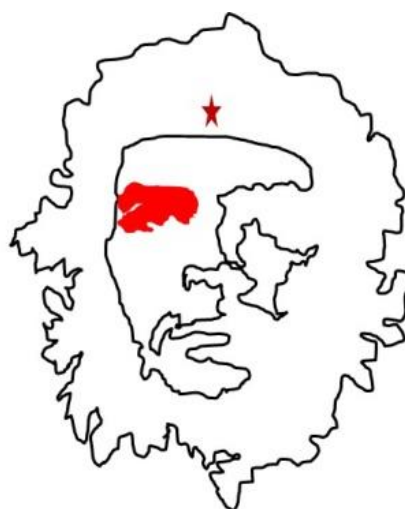
Una altra frase realment coneguda de Simone de Beauvoir, proposa el feminisme com a manera de defensar els drets dels col·lectius allhora que suposa una manera en què cadascun pot veure i actuar en la vida.

El Comandant G

La tasca de vostès, companys - estudiants, és complir al màxim les indicacions de Lenin: "Cada revolucionari ha de ser en el seu lloc de treball, de lluita, el millor". I a vostès els correspon el lloc de lluita de la Universitat, de l'estudi, la preparació urgent dels nostres professionals per a suplir les faltes que teníem, les llacunes que ens va deixar l'imperialisme en emportar-se els nostres quadres, l'endarreriment general del país, i construir acceleradament la societat.

Aquesta és la tasca fonamental, tasca que per ser fonamental no és única, perquè mai es pot deixar de costat l'estudi conscient de la teoria, i no es pot deixar de costat la possibilitat d'haver d'empunyar el fusell a cada moment, i la necessitat permanent de defensar a la Revolució amb les armes ideològiques en cada minut de la vida. És una tasca dura, és una tasca que posa en tensió la força dels nostres estudiants. Aquesta és una generació de sacrificis: aquesta generació, la nostra generació, no tindrà ni remotament els béns que tindran les generacions que segueixin.

I hem de ser clars, conscients d'això, conscients del nostre paper, perquè hem tingut la immensa glòria de ser l'avantguarda de la Revolució a Amèrica, i tenim avui la glòria de ser el país més odiat per l'imperialisme. En tot moment estem a l'avantguarda de la lluita. No hem renunciat a ni un només dels nostres principis, no hem sacrificat ni un només dels nostres ideals, i mai hem deixat de complir ni un només dels nostres deures. Per això estem al capdavant, per això tenim aquesta glòria que sent cada cubà en cada lloc del món que visita. Però també això exigeix esforç. Aquesta generació, que ha fet possible l'aparent miracle del sorgiment de la revolució socialista a uns passos de l'imperialisme nord-americà, ha de pagar la glòria amb el seu sacrifici. Ha de sacrificar-se dia a dia per a construir el demà amb el seu esforç.

Aquest que vostès volen, aquest que vostès somien, que tots els materials, tots els mitjans, tota la tècnica estaran a la disposició de vostès perquè els transformin, els donin el bufo vital -si em permeten aquesta frase una mica idealista -i els posin al servei del poble. Per a això hem de construir els béns materials, rebutjar l'atac de l'imperialisme i lluitar contra totes les dificultats. Per això la nostra generació tindrà un lloc en la història de Cuba, i un lloc en la història d'Amèrica. Mai hem de fallar a l'esperança que tots els companys revolucionaris, que tots els pobles oprimits d'Amèrica i potser del món, tenen posada en la Revolució cubana.

A més, mai hem d'oblidar que la Revolució cubana, per la força del seu exemple, no actua només aquí, internament, i que els seus deures estan més enllà de les fronteres [...] el deure de ser sensibles davant totes les misèries del món, davant totes les explotacions i les injustícies; el deure que sintetitza *Martí* en una frase que moltes vegades hem dit, i que sempre hem de tenir en la capçalera del nostre llit, en el lloc més visible, i és allò que **"tot home veritable ha de sentir en la galta el cop donat a qualsevol galta d'home"**.

Aquesta ha de ser la síntesi de les idees de la Revolució cap a tots els pobles del món. I així ha d'estar sempre la nostra joventut: lliure, discutint, intercanviant idees, preocupada pel que passa en el món sencer, oberta a la tècnica de tot el món, rebent de tot el món el que ens pugui donar, i sempre sensibles a les lluites, a les desgràcies, a les esperances dels pobles oprimits.

En aquesta forma anirem construint el nostre futur. Avui ja tenen vostès -per a arribar a un avui pràctic i actual del dia d'avui- una tasca llarga. Comencen els congressos on prevaldrà la tècnica, i ja la política desapareixerà de les relacions i dels intercanvis d'experiències dels homes.

Però vostès, estudiants del món, no oblidin mai que darrere de cada tècnica hi ha algú que l'empeny, i que aquest algú és una societat, i que amb aquesta societat s'està, o s'està contra ella. I que en el món hi ha els que pensen que l'explotació és bona, i els que pensen que l'explotació és dolenta i que cal acabar amb ella. I que, encara que no es parli de política en cap costat, l'home polític no pot renunciar a aquesta situació immanent a la seva condició d'ésser humà.

I que la tècnica és una el món no és perfecte lluitar perquè l'arma de servei de la societat, i per societat perquè tota la quantitat més gran i perquè puguem futur, doni-se-li el nom **societat amb la qual qual nosaltres cridem, fundador del socialisme**

arma, i que qui senti que com hagués de ser, ha de la tècnica sigui posada al això rescatar abans a la tècnica serveixi a la possible d'éssers humans, construir la societat del que es vulgui. **Aquesta nosaltres somiem, i a la com li ha anomenat el científic, el comunisme.**

El Diari del *Che* a Bolívia.

Llibre que reproduïx dia a dia les anotacions que el revolucionari va fer durant la campanya que va iniciar en 1966 en aquest país andí.

Escrit durant la contesa guerrillera desenvolupada en aquest país de novembre de 1966 a octubre de 1967, representa una espècie de testament històric en el qual s'expressa l'epopeia inconclusa d'un petit grup d'homes encapçalats pel Che.

El Capital

Testimoni i víctima de la primera gran crisi del capitalisme (dècada de 1830) i de les revolucions de 1848, **KARL MARX ES VA PROPOSAR DESENVOLUPAR UNA TEORIA ECONÒMICA CAPAÇ D'APORTAR EXPLICACIONS A LA CRISI, PERÒ A L'HORA D'INTERPEL·LAR AL PROLETARIAT A PARTICIPAR EN ELLA ACTIVAMENT PER A PRODUIR UN CANVI REVOLUCIONARI.**

L'obra de *Marx* ha estat llegida de diferents formes. En ella s'inclouen obres de teoria i crítica econòmica, polèmiques filosòfiques, manifestos d'organitzacions polítiques, quaderns de treball i articles periodístics sobre l'actualitat del segle XIX. Moltes de les seves obres les va escriure juntament amb *Engels*. Els principals temes sobre els quals va treballar *Marx* van ser la crítica filosòfica, la crítica política i la crítica de l'economia política. Alguns autors van pretendre integrar l'obra de Marx i Engels en un sistema filosòfic, el marxisme, articulat entorn d'un mètode filosòfic anomenat materialisme dialèctic.

Els principis de l'Anàlisi marxista de la realitat també han estat sistematitzats en l'anomenat Materialisme històric i l'economia marxista. Del Materialisme històric, que situa la lluita de classes en el centre de l'anàlisi, s'han servit nombrosos científics socials del segle XX: historiadors, sociòlegs, antropòlegs, teòrics de l'art, etc. Ha estat molt influent la seva teoria de l'alienació. Altres autors, entre els quals destaca *Louis Althusser*, argumenten que els escrits de Marx no formen un tot coherent, sinó que el mateix autor, en desenvolupar les seves reflexions crítiques sobre l'economia política durant la dècada de 1850, es va desambarassar de la seva pròpia consciència filosòfica anterior i va començar a treballar científicament.

Des d'aquesta perspectiva no existiria una ciència marxista, sinó un científic, *Karl Marx*, que va ser un pioner en la comprensió dels mecanismes fonamentals que regeixen el funcionament de la societat moderna, especialment amb la seva reelaboració de la Teoria del valor, i l'obra mestra del qual va ser

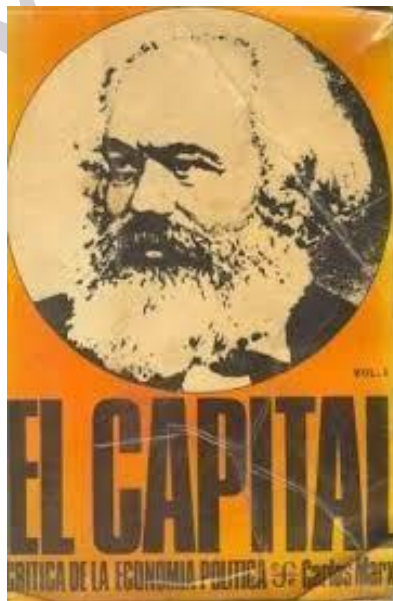
El Capital, Les obres de Marx han inspirat a nombroses organitzacions polítiques compromeses a superar el Capitalisme.

D'una banda, caldria assenyalar la interpretació que han realitzat els **leninistes**, partidaris que una Avantguarda del proletariat, organitzada en un Partit revolucionari, preparat, si és necessari, per a treballar en la clandestinitat, embranzida a la classe obrera a fer seu el poder mitjançant la força insurreccional de masses, per a així enderrocar a les seves antigues classes opressores i dominants, la burgesia i l'aristocràcia, expropiant-les del seu control sobre l'aparell d'Estat i els mitjans de producció, i procedint a la construcció d'un Estat obrer que, a més d'instituir a aquella com a classe dominant, li permeti avançar cap al socialisme societat altament igualitària i solidària, sobre la base de la democràcia obrera i la propietat social sobre els mitjans de producció, i un fort desenvolupament productiu i cultural, amb una economia planificada capaç de suplir folgadamente les principals necessitats majoritàries i la desaparició de la divisió de la societat en classes, fins a arribar al comunisme societat sense classes socials i sense estat, basada en un altíssim nivell de civilització.

Per una altra, la que realitza la socialdemocràcia, en els seus orígens contrària a la tàctica revolucionària i partidària d'avançar cap al socialisme a través de progressives Reformes parlamentàries (cal dir que la majoria de Partits socialdemòcrates han anat a poc a poc reformant els seus plantejaments, fins a acceptar l'economia de mercat).

Altres teòrics, com els del comunisme "consejista" són partidaris de la presa del poder per part de la classe obrera acte organitzada i no per part d'un partit. Idees filosòfiques Durant la seva joventut, i mentre es formava en Filosofia, *Marx* va rebre la influència del filòsof alemany predominant a Alemanya en aquell temps, *Hegel*.

D'aquest autor va prendre dialèctic, al qual, segons posaria sobre els seus l'idealisme dialèctic de una "dialèctica de síntesi, a diferència de realitzada.

el mètode del pensament les seves pròpies paraules, peus; significat el pas de l'esperit com a totalitat a l'esdevenir constant" on la *Hegel*, no havia estat

Engels va tenir una gran amistat amb Karl Marks. F. Engels (Renània del Nord-Westfàlia, 28 de novembre de 1820 - Londres, 5 d'agost de 1895) va ser un filòsof i assagista alemany.

DIRIGENT I MESTRE DEL PROLETARIAT; VA FUNDAR, EN COL·LABORACIÓ AMB KARL MARX, LA TEORIA MARXISTA, LA TEORIA DEL COMUNISME CIENTÍFIC, LA FILOSOFIA DEL MATERIALISME DIALÈCTIC I HISTÒRIC.

Va romandre alguns anys a Anglaterra i allí va entrar en contacte amb un moviment obrer desenvolupat, que va exercir un enorme paper en la formació de les seves idees polítiques, socials i filosòfiques, així com en el seu pas definitiu a les posicions del materialisme i el comunisme proletari. La filosofia de Hegel va portar a Engels a preguntar-se:

SI TOT EN EL MÓN ES DESENVOLUPA, SI UNES INSTITUCIONS SUBSTITUEIXEN A UNES ALTRES, PER QUÈ HAN DE PERDURAR ETERNAMENT L'AUTOCRÀCIA DEL REI PRUSSIÀ O DEL TSAR RUS, L'ENRIQUIMENT D'UNA MINORIA INSIGNIFICANT A COSTA DE L'ENORME MAJORIA, EL DOMINI DE LA BURGESIA SOBRE EL POBLE?

Olof P

Burgès i socialista

Va ser el primer ministre de Suècia entre 1969 i 1976, reelegit en 1982. Palme va mostrar ja en la seva fase formativa els valors progressistes i la independència de criteri que caracteritzarien la seva acció pública. Aquesta és recordada com un referent mundial de l'estat de benestar, els drets humans, la justícia social, el pacifisme i l'ecologisme. Nascut en 1927 en una família acomodada d'Estocolm, va obrir els ulls a realitats menys grates que la seva a través de dos viatges pràcticament iniciàtics.

El primer ho va efectuar mitjançant una beca estudiantil als Estats Units de finals dels anys quaranta. Allí es va topar amb la segregació racial, les reivindicacions sindicals del sector automotriu i altres tensions que van inclinar les seves idees cap a l'esquerra.

Després d'una etapa a casa per a cursar classes de Dret, en la qual a més es va incorporar al Partit Socialdemòcrata Suec i va realitzar travessies per Europa com a delegat universitari, un altre llarg periple, aquesta vegada per l'Àsia en procés de descolonització, ho va reafirmar en les seves conviccions.

Olof Palme es va convertir en el polític suec més conegut del segle XX en l'àmbit internacional, a causa dels seus cent vint-i-cinc mesos de permanència en el càrrec de primer ministre i l'oposició a la política exterior estatunidenca, en particular contra la guerra de Vietnam, les armes nuclears i la política de l'apartheid a Sud-àfrica; en tant que va defensar el dret a l'autodeterminació del

poble palestí i la no-intervenció dels Estats Units a Cuba.

A més dels seus ideals, la seva experiència internacional, la seva intel·ligència i la seva joventut van merèixer l'atenció del seu partit. Els socialdemòcrates havien estat els artífexs de l'avançat estat de benestar suec des del període d'entreguerres, i en aquell moment necessitaven un canvi generacional. Palme va accedir al Parlament, va treballar en l'agència dedicada a l'assistència exterior i, en 1963, va ocupar el ministeri inicial dels diversos que va dirigir durant el govern de Tage Erlander, primer ministre des de la postguerra i de qui es va convertir en la seva mà dreta.

Líder del seu partit des d'aquest moment fins a la seva mort, Palme va portar l'estat de benestar a una nova dimensió. També va elevar a cotes inusitades l'autoritat moral de Suècia, un país escassament poblat, en el concert mundial. Els seus dos mandats com a primer ministre, de 1969 a 1976 i de 1982 a 1986, van mostrar un clar esforç en tots dos sentits, a través de mesures i declaracions que van conjugar la vocació revolucionària, l'afany d'un progrés equitatiu i l'esperit democràtic.

De fronteres endins, va reformar la Constitució per a unir en una sola cambra les dues del Parlament, substituir el Consell del Regne per un Gabinet de Govern i limitar les competències de la Corona. Això li va permetre augmentar la representativitat popular en els poders legislatiu i executiu.

A més, Palme va incrementar substancialment la pressió fiscal per a establir una política redistributiva de benestar. Aquest programa, acompanyat per una llei per a protegir precarietat, es va traduir dels ja avantguardistes educació, habitatge i

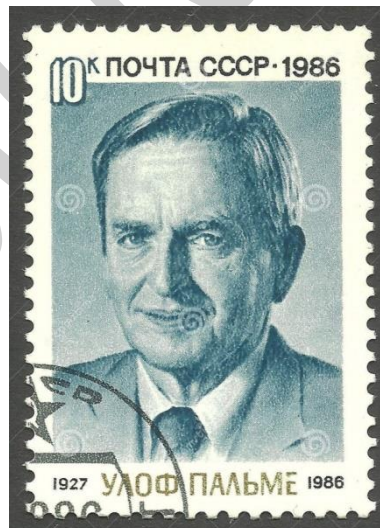
amb què optimitzar l'estat programa, acompanyat per l'ocupació contra la en una millora ostensible sistemes públics de sanitat, seguretat social.

Gegant de la justícia

Les seves mesures van ser aplaudides per personalitats de renom. En ocasió del seu funeral, Javier Pérez de Cuéllar, secretari general de l'ONU, va afirmar: "Suècia és sinònim d'estabilitat pacífica i compassió humana".

Oliver Tambo, dirigent del Congrés Nacional Africà a la Sud-àfrica de l'apartheid, tampoc va escatimar elogis sobre el paper internacional del primer ministre assassinat. Ho va dir un "gegant de la justícia que va arribar a convertir-se en un ciutadà del món, un germà i un camarada de tots els oprimits".

Palme va ser visionari en la manera d'afrontar problemàtiques avui de plena actualitat. És el cas del risc suposat per "forces del mercat" que puguin dirigir la "societat amb mà de ferro". Per a això receptava "una política de benestar constructiva". La seva fórmula: "Una política econòmica que garanteixi el creixement al mateix temps que mantenim l'ocupació, defensem les conquestes socials, aprofundim en la democràcia econòmica i defensem el nostre medi ambient".

Lumumba

Patrice Lumumba. Líder africà. Primer cap de govern de la República Democràtica del Congo. Figura destacada en la lluita d'alliberament dels pobles africans, va propugnar que els governs independents del continent, prestessin ajuda i suport als països que no havien aconseguit la seva llibertat. Va buscar la descolonització del Congo i destruir totalment el poder colonialista europeu present a Àfrica, erradicar l'ultratge i l'espoli que durant segles havia sofert el continent. Assassinat per una conspiració organitzada pel govern de Bèlgica, amb la complicitat dels Estats Units, de Gran Bretanya i de les Nacions Unides.

Sent treballador de Correus, Lumumba va començar a organitzar un sindicat de treballadors i va ser detingut i empresonat pels colonialistes belgues en 1955. Després de la seva posada en llibertat, dos anys més tard, va començar a relacionar-se amb el moviment independentista. En 1958 va aconseguir agrupar la majoria de les forces progressistes en un partit panafricanista semi-il·legal: el Moviment Nacional Congolès (MNC), primer partit polític nacional, convertint-se ràpidament en el principal dirigent independentista del país.

El MNC es va dedicar a superar les diferències tribals i regionals, i crear una organització independent i unificada, enfront de les ambicions imperialistes de dividir-les en àrees d'influència i crear diversos estats independents.

Va buscar la descolonització del Congo i destruir totalment el poder colonialista europeu present a Àfrica, erradicar l'ultratge i l'espoli que durant segles havia sofert el continent. Assassinat per una conspiració organitzada pel govern de Bèlgica, amb la complicitat dels Estats Units, de Gran Bretanya i de les Nacions Unides.

REMEMBER

**PATRICE
LUMUMBA**

El desembre de 1958, es va celebrar a Accra, actual Ghana, la Conferència dels Pobles d'Àfrica, i el moviment d'alliberament congolès va estar representat per Lumumba. En tornar al seu país, va parlar davant una multitud en Leopoldville, actual Kinshasa, i en un emotiu discurs va exigir la independència del Congo. Seguidament es van produir disturbis a la ciutat i Lumumba va escapar, però va ser detingut més tard per la policia colonial i considerat responsable dels desordres. El govern colonial belga el va condemnar, acusat de sedició i el van empresonar novament, però la mobilització popular va fer que ho alliberessin en 1960.

El 10 d'octubre, l'exèrcit i les tropes de l'ONU van detenir a Lumumba, però aquest va aconseguir escapar el 17 de novembre i fugir amb avió cap a la seva principal base de suport en Kisangani. Va ser detingut de nou el 2 de desembre per l'exèrcit. Sempre amb ordres de no intervenir, les tropes de l'ONU es van fer dels ulls grossos quan ho van torturar brutalment.

Va ser assassinat el 17 de gener de 1961 per una conspiració organitzada pel govern de Bèlgica, amb la complicitat dels Estats Units, de Gran Bretanya i de les Nacions Unides.

La història m'absoldrà

Señores magistrados:

Nunca un abogado ha tenido que ejercer su oficio en tan difíciles condiciones; nunca contra un acusado se había cometido tal cúmulo de abrumadoras irregularidades. Uno y otro, son en este caso la misma persona. Como abogado, no ha podido ni tan siquiera ver el sumario y, como acusado, hace hoy setenta y seis días que está encerrado en una celda solitaria, total y absolutamente incomunicado, por encima de todas las prescripciones humanas y legales

En finalitzar represa la figura de Martí com a autor intel·lectual de l'acció. Semblava que l'Apòstol anava a morir l'any del seu centenari, que la seva memòria s'extingiria per sempre, tanta era l'afront! Però viu, no ha mort, el seu poble és rebel, el seu poble és digne, el seu poble és fidel al seu record; hi ha cubans que han caigut defensant les seves doctrines, hi ha joves que en magnífic desgreuje van venir a morir al costat de la seva tomba, a donar-li la seva sang i la seva vida perquè ell continuï vivint en l'ànima de la pàtria. Cuba, què seria de tu si haguessis deixat morir al teu Apòstol! I la frase que tanca el seu al·legat d'autodefensa:

Condemneu-me no importa, la Història m'Absoldrà

La història m'absoldrà. És l'al·legat d'autodefensa de Fidel Castro davant el judici en contra seva començat el 16 d'octubre de 1953 pels assalts a les casernes de Montcada i Carlos Manuel de Céspedes, a Santiago de Cuba i Bayamo respectivament, succeïts el 26 de juliol anterior. Davant aquest judici, Fidel, llavors llicenciat en Dret Civil, decideix assumir la seva pròpia defensa i que posteriorment es converteix en un llibre. En el document, Fidel assenyala el que considera els mals de la

Cuba de llavors, resumits en sis problemes fonamentals: El problema de la terra, el problema de la industrialització, el problema de l'habitatge, el problema de la desocupació, el problema de l'educació i el problema de la salut.

Todos los males económicos de las sociedades capitalistas desarrolladas tienen una repercusión sumamente amplificada en la generalidad de los países de África, Asia y América latina.

El estancamiento y el retroceso de sus economías, la inflación galopante y el desempleo creciente no guardan relación razonable con lo que sucede en la otra parte. La crisis capitalista ha profundizado los rasgos permanentes del subdesarrollo, que tan bien conocemos todos nosotros.

La història m'absoldrà

Aquesta frase, tanca l'al·legat d'autodefensa del jove advocat Fidel Castro: Condemneu-me, no importa,

LA HISTÒRIA M'ABSOLDRÀ,

Aquesta frase té una importància històrica perquè

Denúncia els crims comesos amb els assaltants. Planteja la forma en què es va planificar l'assalt. Denúncia els problemes socials que afectaven el país. Dóna a conèixer les mesures que anava a prendre la Revolució una vegada que triomfés. Destaca el pensament martiano i la història de Cuba.

En la sessió de clausura del VII Congrés del Partit Comunista de Cuba celebrada el 19 d'abril de 2016 va comptar amb la seva presència, sent rebut per delegats i convidats entre nombrosos "vítores" i ovacions. Va compartir amb els delegats assistents i va pronunciar un discurs històric en el qual va posar de manifest la seva motivació especial per les idees i un resum essencial de la vida de combat i de virtut, en una d'aquestes idees va referir:

"Aviat hauré de complir noranta anys, mai se m'hauria ocorregut tal idea i mai va ser fruit d'un esforç; va ser capritx de l'atzar. Aviat seré ja com tots els altres. A tots ens arribarà el nostre torn, però quedaran les idees dels comunistes cubans com a prova que en aquest planeta, si es treballa amb fervor i dignitat, es poden produir els béns materials i culturals que els éssers humans necessiten, i hem de lluitar sense treva per a obtenir-los. Als nostres germans d'Amèrica Llatina i del món hem de transmetre'ls que el poble cubà vencerà."

"Pronto deberé cumplir 90 años, nunca se me habría ocurrido tal idea y nunca fue fruto de un esfuerzo; fue capricho del azar. Pronto seré ya como todos los demás. A todos nos llegará nuestro turno, pero quedarán las ideas de los comunistas cubanos como prueba de que en este planeta, si se trabaja con fervor y dignidad, se pueden producir los bienes materiales y culturales que los seres humanos necesitan, y debemos luchar sin tregua para obtenerlos. A nuestros hermanos de América Latina y del mundo debemos transmitirles que el pueblo cubano vencerá."

Revolu

lenta

